



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK**

**JMÉNEM REPUBLIKY**

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Karly Cháberové ve věci žalobkyně: **xx**, bytem v xx, zast. daňovým poradcem ARIADNA s.r.o., daňově-poradenská kancelář, se sídlem v Praze 3, Bořivojova 21, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, o přezkoumání rozhodnutí orgánu veřejné správy, k žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 18.10.2012, čj. 15263/12-1100-102079,

**t a k t o :**

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

**O d ů v o d n ě n í :**

Žalobkyně podanou žalobou napadla správní rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí (dodatečný platební výměr) Finančního úřadu pro Prahu 9 ze dne 14.6.2012, čj. 393834/12/009915108610. V daňovém řízení byla žalobkyni dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2006 ve výši 396.848,- Kč.

V soudním řízení jedná soud s žalovaným Odvolacím finančním ředitelstvím podle ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“, na nějž přešla působnost původního žalovaného (správního orgánu, který vydal napadené rozhodnutí) zákonem č. 456/2011 Sb., který nabyt účinnosti 1.1.2013 (v textu odůvodnění soud používá označení žalovaný též pro označení Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu, obecně pak soud pro správní orgány používá i označení správce daně).

Žalobkyně v žalobě uváděla, že podle jejího názoru nebyly řádně posouzeny důvody, které uváděla proti platebnímu výměru v odvolání. Poukázala na ust. § 8 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), když žalovaný nehodnotil důkazy řádně jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti. Uváděla, že z výpovědi členů skupiny xxx a z uzavřených dohod je zřejmé, že členové této skupiny za každé ze svých koncertních vystoupení obdrželi smlouvenou odměnu, správce daně k této skutečnosti nepřihlédl. Ve zprávě o daňové kontrole nejsou jednotlivě hodnoceny výpovědi svědků a není uvedeno, kde jsou výpovědi svědků hodnoceny ve vzájemné souvislosti s ostatními důkazními prostředky, uzavřenými smlouvami, s doklady o vyplacení peněžních částek jednotlivým členům skupiny xxxa osobám techniky, což je v rozporu s ust. § 8 odst. 1 daňového řádu (žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 7 Afs 65/2011-91). Žalobkyně stejně jako v odvolání uváděla, že správce daně nepřihlédl k tomu, že členové skupiny xxxx za každé své vystoupení obdrželi smlouvenou odměnu, a to i z těch příjmů, které nedopatřením žalobkyně neuvedla ve svém účetnictví, totéž uváděla k osobám technického personálu. Vzhledem k tomu, že žalobkyně pro fakturaci prováděla z podkladů svého účetnictví, jednotliví členové skupiny a technický personál neměl ve svých příjmech ty příjmy, které dokládala žalobkyně vypracovanou tabulkou, když z její strany šlo o výdaje v účetnictví též opominuté. Správce daně tak nevzal v potaz stav skutečný.

Žalobkyně dále v žalobě uváděla, že není pravda, že neprokázala, které konkrétní koncerty byly zahrnuty ve výdajích daňové evidence, neboť za takového stavu by správce daně nemohl zjistit, které konkrétní koncerty a akce žalobkyně do daňové evidence nedopatřením nezahrnula. Dále namítala, že správce daně nesprávně hodnotil výpovědi svědků, kteří rozdávali propagační a reklamní předměty skupiny xxx, když náklady na výrobu těchto předmětů správce daně neuznal, ačkoliv je zřejmé, že jde o daňové náklady žalobkyně. Příjmy žalobkyně ve zdaňovacím období souvisely s manažerskou prací pro skupinu xxx, jako manažerka pak musela propagační materiály obstarávat. Namítala dále, že správce daně neuznal výdaje na pořízení těchto předmětů nikoliv proto, že žalobkyně neprokázala přijetí sponzorských darů a jejich zahrnutí do zdanitelných příjmů v daňové evidenci, ale proto, že předměty měly logo skupiny xxx, a nikoliv žalobkyně. Žalobkyně uvádí, že správce daně porušil ust. § 8 odst. 1 daňového řádu, v důsledku čehož nebyly žalobkyni jako daňově uznatelné uznány výdaje v podobě peněžních částek vyplacených členům skupiny xxx a technického personálu, které nedopatřením opomněla uvést do daňové evidence, a jednak výdaje na pořízení reklamních a propagačních předmětů, což je v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 5 Afs 76/2011-141. Žalobkyně dále uvedla, že věc s ní nebyla projednána v ústním jednání, čímž podle jejího názoru došlo k porušení jejích práv podle článku 38 Listiny základních práv a svobod, přičemž v této souvislosti poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.11.2009, čj. 9 Afs 79/2009-93 a na usnesení Ústavního soudu ze dne 9.11.2000, sp. zn. IV. ÚS 169/2000.

Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, přičemž uváděl obdobné důvody, které jsou uvedeny v napadeném rozhodnutí.

Žalobkyně dále do spisu po uplynutí lhůty pro podání žaloby založila své další vyjádření, kde uvedla, že v rozhodnutí žalovaného ze dne 9.9.2013, čj. 22405/13/5000-14102-705050, týkající se daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007, žalovaný hodnotí stejné důkazní prostředky jinak.

Při ústním jednání účastníci na svých procesních stanoviscích setrvali.

Z obsahu předloženého správního spisu jsou patrné tyto pro posouzení důvodnosti podané žaloby podstatné skutečnosti.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že dodatečný platební výměr byl vystaven na základě výsledků kontroly daně z příjmů fyzických osob za rok 2006 provedené Finančním úřadem ve Slaném, výsledek kontrolního zjištění je pak obsažen ve zprávě o daňové kontrole, která byla s žalobkyní projednána. Daňovou kontrolou bylo zjištěno, že žalobkyní nebyly zahrnuty příjmy v celkové výši 1.127.992,40 Kč (příjmy obdržené v hotovosti od různých subjektů), a dále byly sníženy daňově uznatelné výdaje v celkové výši 495.637 Kč. Po seznámení s kontrolním zjištěním byla žalobkyně vyzvána, aby prokázala svá tvrzení, která uváděla k tomuto zjištění, a to konkrétně k předložení veškerých smluv o vystoupení umělce vyplývajících z článku III. Smlouvy o exkluzivním zastupování (dále také jen „smlouva“) uzavřené dne 1.1.2006 mezi žalobkyní a skupinou xxx, k prokázání netto ceny k jednotlivým akcím, k prokázání příjmů z jednotlivých akcí, k prokázání výdajů na jednotlivé akce a k prokázání, že tyto výdaje jsou výdaji vynaloženými na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Dále byla vyzvána k prokázání provedení vyúčtování jednotlivých akcí s doložením položkového rozpočtu akce, k předložení faktury umělce, k prokázání úhrady převodním příkazem na účet umělce podle článku IV. odst. 2 smlouvy; ve věci prokázání výdajů vynaložených na reklamní a propagační předměty k prokázání dárce sponzorského daru, k prokázání netto ceny k jednotlivým sponzorským darům, prokázání příjmů z jednotlivých akcí s doložením položkového rozpočtu akce, k předložení faktury umělce, k prokázání úhrady převodním příkazem na účet umělce a k prokázání, že se jedná o výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Na základě této výzvy předložila žalobkyně tabulku, v níž jsou uvedeny vyplacené peněžní částky řidičům a technikům, které představovaly náklady na každou akci, peněžní částky vyplacené jednotlivým členům skupiny xxx a peněžní částky, které z každé akce připadly žalobkyni. V další odpovědi žalobkyně uváděla, že všechny částky byly vyplaceny hotově hned po skončení akce, na předmětné příjmy nebyly vystavovány žádné doklady, doklady nebyly vystavovány ani na vyplacené částky, položkové rozpočty nebyly vypracovávány, veškeré písemně uzavřené smlouvy byly předloženy, ostatní smlouvy byly uzavřeny konkludentně.

V odůvodnění je dále uvedeno, že byli vyslechnuti členové skupiny xxx xxx, dále svědek xxxx, svědek xxxx se nedostavil. Dále byli vyslechnuti svědci xxx. Výslech svědků navrhla žalobkyně a tito svědci měli dosvědčit, že předmětné částky jim byly žalobní vyplaceny v souladu se smlouvou, osoby spolupracující (zvukař, dopravce, technik) měly dosvědčit, že i jim byly částky vyplaceny a osoby, které rozdávaly reklamní a propagační materiály měly potvrdit převzetí reklamačních a propagačních předmětů a jejich předávání.

V odůvodnění je dále uvedeno, že podle smlouvy v článku IV. je smluvně, že žalobkyni náleží odměna ve výši 15% z netto ceny a dále jsou uvedeny platební podmínky. Žalovaný v odůvodnění uvedl, že žalobkyně ani na výzvu správce daně nepředložila žádné doklady, kterými by prokázala příjmy z jednotlivých akcí, výdaje na jednotlivé akce, provedení vyúčtování jednotlivých akcí a vypracování položkového rozpočtu jednotlivých akcí, nedoložila faktury umělce podle uzavřené smlouvy, úhrady převodním příkazem na účet umělce podle smlouvy, neprokázala příjem sponzorských darů, jejich zahrnutí do příjmů v daňové evidenci. Tabulka, kterou předložila, kde jsou uvedeny odměny, údajně vyplacené žalobkyni členům skupiny xxx a osobám spolupracujícím, sama o sobě neprokazuje, že částky v ní uvedené byly skutečně vyplaceny a jsou tak daňovým výdajem, to nelze obejít tvrzením,

že všechny částky byly vypláceny hotově po skončení akce a že na akce nebyly vystavovány žádné doklady, že doklady nebyly vystavovány ani na vyplacené částky a že položkové rozpočty nebyly vypracovávány, neboť žalobkyní nebyl předložen žádný dodatek k uzavřené smlouvě, kterým by byly změněny platební podmínky. Skutečnosti, které žalobkyně uváděla v odpovědi ze dne 29.10.2011 na výzvu správce daně, jsou tak v rozporu se skutečnostmi uvedenými v uzavřené smlouvě, které měly podle žalobkyně dosvědčit předvolaní svědci. Ti však nespecifikovali, jakou odměnu jim žalobkyně vyplatila, tvrdili, že pro žalobkyni vystavovali faktury nebo doklady, ale nepotvrdili částky o výši vyplacených odměn uvedené v tabulce předložené žalobkyní. Svědek xxx předložil čtyři faktury vystavené pro žalobkyni, tyto údaje má žalobkyně uvedeny v daňové evidenci za rok 2006, a tím tento svědek vyvrátil tvrzení žalobkyně, že vyplatila svědkovi bez dokladu odměny od 10.3. do 2.12.2006 ve výši 14.411,- Kč, a dále vyvrátil tvrzení, že prováděl pro žalobkyni dopravu. Dále předvolaní svědci měli potvrdit převzetí a bezplatné rozdávání reklamních a propagačních předmětů, tito svědci uvedli, že se jedná o předměty, které se týkali skupiny xxx, že je bezplatně rozdávali, ale že neví, kdo je platil. Tyto předměty nebyly označeny logem žalobkyně, v její daňové evidenci nejsou vykázány sponzorské dary, nejsou vykázány odměny žalobkyně z reklamní a propagační činnosti podle článku IV. smlouvy.

Dále je v odůvodnění uvedeno, že v projednání zprávy o daňové kontrole je uvedeno, že vyslechnutí svědci – umělci – vypovídali v rozporu se smlouvou, nepotvrdili dělení odměn rovným dílem, tomu neodpovídají ani zaevidované a vyplacené částky jednotlivým umělcům, svědci dále nepotvrdili, že by jim byly vyplaceny odměny bez dokladů, naopak tvrdili, že pro žalobkyni vystavovali faktury nebo doklady, nepotvrdili výši vyplacených odměn bez dokladů, uvedených v tabulce, kterou žalobkyně předložila jako důkazní prostředek. Její tvrzení, že reklamní a propagační předměty byly pořízeny za sponzorské dary odporuje záznamům daňové evidence, kde nejsou vykázány sponzorské dary, v této evidenci pak nejsou vykázány ani žádné odměny žalobkyně z reklamní a propagační činnosti podle smlouvy, to že svědci potvrdili převzetí reklamních a propagačních předmětů označených logem skupiny xxx pouze svědčí o existenci těchto předmětů, nikoliv však o tom, že jsou výdajem žalobkyně.

Žalovaný v odůvodnění pak dále podrobně rozebírá jednotlivé provedené důkazy. Hodnotí svědecké výpovědi xxx, kteří nevěděli nebo si nepamatovali, kolik činily výnosy dosažené z jednotlivých akcí, ani kolik činily náklady vynaložené na jednotlivé akce, kolik činila jejich odměna, shodně ale uvedli, že v roce 2006 vystavovali pro žalobkyni faktury, že odměny z jednotlivých akcí jim byly vypláceny v hotovosti, ale nebyly schopni sdělit, jaká byla celková vyplacená částka v roce 2006. Nevzpomínali si, že by obdrželi nějaký honorář v hotovosti bez dokladů, nepotvrdili částky odměn bez dokladů, nepamatovali si, kdo v roce 2006 dělal zvukaře a kdo je dopravoval na jednotlivé akce, nevěděli, v jaké částce a od koho obdržela skupina sponzorské dary, nepamatovali si, že by pro ně žalobkyně zajišťovala nějaké reklamní a propagační předměty, kdo tyto předměty platil, jaká odměna připadla žalobkyni z těchto předmětů za jejich zajištění. Dále svědci xxx uvedli, že za provedenou práci vystavovaly doklady, odměny dostávali v hotovosti, nepamatovali si, kolik to bylo v roce 2006, nepotvrdili tak částky, které uváděla žalobkyně v jí zpracované tabulce. Svědek xxx popřel, že by pro žalobkyni zajišťoval nějakou dopravu. Svědci xxx potvrdili, že rozdávali během koncertů skupiny xxx různé propagační a reklamní předměty, ty nebyly označeny logem žalobkyně, nevěděli, kdo tyto předměty platil. Žalovaný tak uzavírá, že žalobkyně neprokázala, které konkrétní koncerty a akce byly zahrnuty ve výdajích zanesených v daňové evidenci, z výdajových dokladů není zřejmé, kterých konkrétních koncertů a akcí se částky vyplacené umělcům, technikům a dopravcům týkaly, ani na výzvu správce daně žalobkyně

neprokázala vynaložení výdajů v souladu se smlouvou o exkluzivním zastupování ze dne 1.1.2006, neprokázala výši docílených výnosů z akcí, výši nákladů z těchto akcí, výši odměny jí náležející, ani výši výnosů náležející členům hudební skupiny, vynaložení výdajů, tak jak jsou uvedeny v tabulce, vynaložení výdajů na pořízení reklamních a propagačních předmětů, když předvolaní svědci pouze potvrdili existenci těchto předmětů, což však samo o sobě neprokazuje, že pořízení těchto předmětů je daňovým výdajem. Tvrzení žalobkyně, že předměty byly pořízeny za příjem ze sponzorských darů, je v rozporu se záznamy v daňové evidenci.

V poslední části odůvodnění pak je uvedeno, že správce daně neshledal nutnost nařídit v dané věci ústní jednání, když žalobkyně nenavrhl provedení nových důkazů a byla v průběhu daňového řízení informována průběžně o zjištěních správce daně.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

Podle ust. § 8 daňového řádu: „(1) Správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.

(2) Správce daně dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

(3) Správce daně vychází ze skutečného obsahu právního úkonu nebo jiné skutečnosti rozhodné pro správu daní.“.

Podle ust. § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění rozhodném ke zdaňovacímu období roku 2006: „Výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.5) Ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů nelze uplatnit výdaje, které již byly v předchozích zdaňovacích obdobích ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů uplatněny. Pokud poplatník účtuje v souladu se zvláštním právním předpisem<sup>20)</sup> některé účetní operace kompenzovaně, posuzují se náklady, jejichž uznatelnost je limitována výší příjmů s nimi souvisejících, obdobně jako by byly účtovány odděleně náklady a výnosy.“.

Podle ust. § 38g odst. 3 zákona o daních z příjmů: „V daňovém přiznání poplatník uvede veškeré příjmy, které jsou předmětem daně, kromě příjmů od daně osvobozených, příjmů, z nichž je daň vybírána zvláštní sazbou daně. V daňovém přiznání poplatník rovněž uvede částku slevy na dani podle § 35ba a daňového zvýhodnění podle § 35c a 35d. Jsou-li součástí zdanitelných příjmů též příjmy ze závislé činnosti a funkčních požitků, doloží je poplatník daně dokladem vystaveným podle § 38j odst. 3.“.

Obecně je nejprve nutné uvést, že v tomto řízení je to žalobkyně jako daňový subjekt, kdo musí prokázat svá tvrzení, která v daňovém řízení uvádí. Správce daně tak vychází z toho, co žalobkyně uvádí, a ta si musí být vědoma toho, že tato svá tvrzení musí případně prokázat. Pokud tedy předkládá, jako třeba v tomto případě, nějakou smlouvu, následně pak tvrdí, že podle této smlouvy nepostupovala, ale příslušné skutečnosti byly jiné, musí si být vědoma toho, že tyto skutečnosti musí prokázat a že příslušné dokazování bude mj. zaměřeno

i na rozpory, které vyplynou z provedeního dokazování. Obecně je pak nutné uvést, že povinností žalobkyně je uvést všechny příjmy v příslušném zdaňovacím období (což žalobkyně porušila, což sama uváděla v žalobních bodech), a ohledně výdajů, pokud je žalobkyně chce jako daňový subjekt zahrnout do základu daně, pak musí na výzvu správce daně prokázat jejich tzv. daňovou uznatelnost, tj. zákonné podmínky podle ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Správce daně pak vyzývá daňový subjekt k prokázání těch skutečností, které tento daňový subjekt tvrdí. Je tak pouze věcí daňového subjektu, které skutečnosti bude v daňovém řízení tvrdit, musí si však být vědom toho, že tyto skutečnosti bude muset prokázat.

V této věci je z odůvodnění napadeného rozhodnutí i z obsahu předloženého správního spisu patrné, že správce daně (žalovaný) v odůvodnění napadeného rozhodnutí hodnotil všechny provedené důkazy, a to konkrétně, a nedopustil se tak v žalobě namítaného přehlédnutí nějakých důkazů. Jak je konkrétně v tomto odůvodnění rozhodnutí uvedeno, správce daně vycházel z provedených důkazů, přičemž hodnotil to, co předkládala v listinné podobě žalobkyně (uzavřenou smlouvu ze dne 1.1.2006, z níž správce daně vycházel) a dále z tvrzení žalobkyně, že příjmy a výdaje neměla ve své evidenci, případně, že výdaje vyplácela v hotovosti bez příslušných dokladů. Toto tvrzení žalobkyně je (jak řádně uvedl žalovaný) v přímém rozporu s uzavřenou smlouvu ze dne 1.1.2006, nicméně správce daně k tomuto tvrzení žalobkyně prováděl rozsáhlé další dokazování, které mělo tuto skutečnost prokázat (výslechy svědků), což navrhovala žalobkyně k prokázání tohoto svého tvrzení. Žalovaný pak hodnotil žalobkyní předloženou tabulku jejich příjmů a výdajů s jednotlivými svědeckými výpověďmi (ač tato tabulka a toto tvrzení žalobkyně v daňovém řízení je v rozporu s jiným důkazem, který žalobkyně v daňovém řízení předkládala, a to s uzavřenou smlouvu ze dne 1.1.2006), a v souladu s tím, co tito svědci konkrétně uváděli, hodnotil skutečnosti tvrzené žalobkyní v předložené tabulce jako v rozporu s tím, co tito svědci konkrétně uváděli. Je tak zcela zjevné, že žalovaný vycházel konkrétně z konkrétních svědeckých výpovědí a z důkazů dalších, které sama žalobkyně předkládala, přičemž v těchto jednotlivých důkazech shledal rozpory, a ty posléze hodnotil ve vzájemné souvislosti v souladu s ust. § 8 odst. 1 daňového řádu.

Konkrétně je tak nutné odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které výslovně jednotlivé svědecké výpovědi hodnotí s ohledem na tvrzení žalobkyně a další důkazní prostředek, který předkládala sama žalobkyně (uzavřenou smlouvu ze dne 1.1.2006). Žalovaný vyšel nejprve z uzavřené smlouvy, plnění podle této smlouvy žalobkyně neprokázala nijak a dále uváděla své tvrzení, které je v rozporu s touto smlouvou, že výdaje hradila v hotovosti a bez vydání příslušných dokladů. Potom hodnotil skutečnosti, které uváděla žalobkyně v předložené tabulce (která však sama o sobě svědčí o tom, že žalobkyně nepostupovala podle uzavřené smlouvy ve vztahu ke svým smluvním partnerům, ač tuto smlouvu jako důkaz sama v daňovém řízení předkládala a z ní uváděla skutková tvrzení – srov. vyjádření žalobkyně ze dne 22.9.2011), a ani ty nebyly jednotlivými ostatními důkazy osvědčeny a prokázány – svědek xxx výslovně popřel tvrzení žalobkyně, že by mu vyplácela částky v hotovosti a bez příslušného dokladu a že by pro ní ve zdaňovacím období prováděl dopravu, svědci, kteří převzali a rozdávali reklamní předměty potvrdili pouze to, že tyto předměty se týkaly skupiny xxx, ale již nepotvrdili z hlediska tzv. daňové uznatelnosti podstatnou skutečnost (vyplývající z tvrzení žalobkyně v tomto řízení a z uzavřené smlouvy ze dne 1.1.2006), tedy za jaké prostředky žalobkyně tyto předměty nabyla a jaké výdaje na jejich nabytí použila – zda se tak může jednat o daňově uznatelné výdaje podle ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů (podle tvrzení žalobkyně to mělo být ze sponzorských darů, což tito svědci nepotvrdili, navíc v daňové evidenci žalobkyně nevykázala odměnu z reklamní a

propagační činnosti, což je dále pak v rozporu s článkem IV. uzavřené smlouvy). Dále žalovaný konkrétně a podrobně hodnotil svědecké výpovědi xxx, kteří nevěděli, kolik činily výnosy z jednotlivých akcí a kolik činila jejich odměna, shodně však uvedli, že pro žalobkyni za rok 2006 vystavili faktury, které však žalobkyně nepředložila a její tvrzení bylo s těmito svědeckými výpověďmi v rozporu (žalobkyně tvrdila, že žádné faktury vystaveny nebyly a sama žádné faktury nepředložila, ani své tvrzení případně neupravila). Tito svědci dále nevěděli, které osoby s nimi spolupracovali (zvukař, doprava), nevěděli, jaké sponzorské dary v roce 2006 skupina obdržela (tedy tím pádem i žalobkyně, která skupinu podle uzavřené smlouvy exkluzivně zastupovala). Svědci xxx uváděli, že za provedenou práci vystavovali doklady, odměny dostávali v hotovosti, částky, které předkládala v tabulce žalobkyně, nepotvrdili. Konečně pak svědci xxx potvrdili, že rozdávali během koncertů různé propagační předměty, ty však nebyly označeny logem žalobkyně (což je celkem pochopitelné), ale hlavně nevěděli, kdo tyto předměty platil (což je podstatné pro zhodnocení, zda se jednalo o výdaj podle ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů).

Je tak podle názoru soudu nutné uzavřít, že žalovaný hodnotil jednotlivé důkazy, a to jak jednotlivě, tak v jejich vzájemné souvislosti, přičemž vycházel z tvrzení, které uváděla žalobkyně a z důkazů, které sama předkládala. Samotná skutečnost, že žalobkyně subjektivně s těmito svědeckými výpověďmi nesouhlasí, ještě nesvědčí o závěru, že by svědecké výpovědi nebyly hodnoceny. Je tak nutné uzavřít, že žalovaný tyto důkazní prostředky hodnotil dostatečně konkrétně, vyvodil z nich logická zjištění, a ta pak řádně aplikoval na to, co uváděla žalobkyně, přičemž hodnotil rovněž rozpory, které vyplynuly z toho, co žalobkyně tvrdila v daňovém řízení, a z jiných důkazů, které žalobkyně v daňovém řízení předkládala (uzavřená smlouva ze dne 1.1.2006). V konkrétní věci tak žalovaný vycházel ze závěrů Nejvyššího správního soudu, které žalobkyně namítá v žalobě (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14.6.2012, čj. 7 Afs 65/2011-91, neboť konkrétně vysvětlil, které konkrétní skutečnosti čerpal z provedeného dokazování a jak hodnotil rozpory, které z takového postupu vyvstaly, rovněž pak z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21.3.2012, čj. 5 Afs 76/2011-141, neboť daň byla stanovena správně na podkladě těch zjištění a takového provedeného dokazování, které žalobkyně navrhovala a z údajů, které sama poskytla).

Ohledně žalobního tvrzení, že v jiném zdaňovacím období byly výdaje na reklamní a propagační předměty zohledněny jako výdaje podle ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů je nutné nejprve uvést, že tento žalobní bod žalobkyně vznesla až po uplynutí zákonné lhůty pro jeho uplatnění. Nicméně, vzhledem ke skutečnosti, že důvod pro tento žalobní bod (tedy namítané jiné posouzení správcem daně v jiném řízení) nastal až po uplynutí této zákonné lhůty, a že žalobkyně obecně v žalobě uváděla, že nesouhlasí s hodnocením důkazů, soud se k němu vyjadřuje tak, že věcně jej nepovažuje za důvodný. V této souvislosti je nutné uvést, že pochopitelně v daňovém řízení je nutné ctít základní zásadu podle ust. § 8 odst. 2 daňového řádu, nicméně k tomu v tomto případě nedošlo. Jak je patrné z odůvodnění správního rozhodnutí, které hodnotí zdaňovací období roku 2007 (které žalobkyně předkládala ve svém doplnění žaloby), v tomto zdaňovacím období vycházel správce daně z jiných skutkových zjištění (jednotlivé dohody o spolupráci ze dne 15.1.2007 uzavřené s xxx tyto dohody byly sjednány na distribuci reklamních a propagačních předmětů zdarma s tím, že budou opatřeny názvem propagovaného zboží – značkou xxx, dále správce daně hodnotil jinou smlouvu o exkluzivním zastoupení ze dne 1.1.2007, jeden z bodů této smlouvy byla spolupráce v reklamní a propagační činnosti). Tento skutkový stav je rozdílný od skutkového stavu, který byl hodnocen v řízení tomto (tedy ve zdaňovacím období roku 2006), a proto jej nelze srovnávat (ve zdaňovacím období roku 2006 byla uzavřena jiná smlouva ze dne 1.1.2006,

reklamní a propagační předměty podle tvrzení žalobkyně měly pocházet ze sponzorských darů, které nebyly vůbec prokázány žádným, ani navrženým, důkazním prostředkem, tyto osoby jako svědci tuto skutečnost neuvedly). Podle názoru soudu je tak skutkové zjištění v těchto dvou zdaňovacích obdobích natolik rozdílné, že je srovnávat nelze, a proto nepřisvědčil ani tomuto žalobnímu bodu.

Konečně k žalobnímu bodu, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání, soud uvádí, že z obsahu správního spisu je patrné, že ústní jednání nebylo nutné, neboť v odvolacím řízení nebylo prováděno žádné dokazování. Pokud žalobkyně poukazuje na konkrétní rozhodnutí, pak závěry z nich plynoucí nejsou na tuto věc aplikovatelné – rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.11.2009, čj. 9 Afs 79/2009-93, neboť v tomto případě se o žádné nejasnosti, na jejichž odstranění by bylo nutné nařídít ústní jednání, nevyskytly, s dokazováním byla žalobkyně v průběhu daňového řízení seznámena a mohla se k němu vyjadřovat. Rovněž odkaz na usnesení Ústavního soudu ze dne 9.11.2000, sp. zn. IV. ÚS 169/2000, není v této věci důvodné, neboť soud žádné porušení procesních práv žalobkyně nezjistil. Pro úplnost je pak nutné uvést, že žalobkyně v podané žalobě netvrdí žádné konkrétní skutečnosti, proč by obě tato soudní rozhodnutí měla být v tomto konkrétním případě aplikována, resp. v čem konkrétně je napadené rozhodnutí, nebo řízení, které jeho vydání předcházelo, s nimi v rozporu.

V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

### **P o u č e n í :**

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.



Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

V Praze dne 7. června 2016

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.  
předseda senátu

za správnost vyhotovení:  
Simona Štěpinová